

Kældere med al Slags modbydeligt Affald, endeløse Jernbanetog i rasende Fart, Dampskibe fulde af Mennesker med latterlige eller hæsligt forvrængede Træk.

Aftenen før han døde, var han i nogle Timer fuldt vaagen og kunde ogsaa tale lidt. Frk. Evaldsen var bestandig hos ham; men det var altid Bjerreby, han spurgte efter, naar der var noget, han vilde sige.

En Gang sagde han til ham: „De gjorde mig for nogen Tid siden det Spørgsmaal, om jeg var tilfreds med, hvad jeg havde faaet udrettet. Jeg vil dertil svare — og De skal lægge Mærke til mine Ord! — jeg overgiver uden Bekymring mit Livsværk til Historiens Dom. At det nye Folkestyre ikke forvandlede Landet til et Degnedømme, det vil Eftertiden engang regne mig til Ære.“

Han laa en Tid stille med lukkede Øjne og gav sig derpaa til at tale om sine Forældre, der ligesom hele Barndomstiden i det gamle, jyske Smedehjem aabenbart stadig beskæftigede hans Tanker.

„De ejede den store Langmodighed med Livet. Den fik jeg ikke i Arv. Det var vel godt for noget. Kun ikke for mig selv.“

Lidt efter føjede han til, som var det Svar paa et Spørgsmaal:

„For Mennesker af min Art findes der ingen Lykke. Vi er ligesom Spedalske fordømte til Isolation.“

Bjerreby svarede, at han dog altid havde haft mange hengivne Venner og trofaste Tilhængere. Men da slog han Øjnene vidt op med noget af den gamle Vildskab i Blikket.